

Arrest

**nr. 53 601 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 januari 2005 een asielaanvraag in.

1.2. Op 11 februari 2005 trof de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Op 7 april 2005 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing dat verder onderzoek van verzoekers asielaanvraag noodzakelijk was.

1.4. Op 17 november 2005 trof de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep

weigerde de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen verzoeker bij beslissing van 5 maart 2007 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State die dit beroep bij beschikking nummer 473 van 23 april 2007 niet toelaatbaar verklaarde.

1.5. Verzoeker diende op 27 maart 2007 een aanvraag in overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 8 februari 2008 onontvankelijk verklaard.

1.6. Verzoeker diende op 4 maart 2008 een aanvraag in overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. Verzoeker werd op 19 maart 2008 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 30 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.6. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Verzoeker werd op 26 januari 2009 nogmaals in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Verzoeker diende op 12 februari 2009 een aanvraag in overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 1 december 2009 en op 14 december 2009 geactualiseerd.

1.11. Verzoeker werd op 25 maart 2009 andermaal in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. Verzoeker diende op 24 juni 2009 een aanvraag in overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.13. Op 3 december 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.12. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

1.14. Op 7 september 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.10. bedoelde aanvraag onvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 15 september 2010.

Zij vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene is echter pas in België sedert 14.01.2005, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 12.12.2009 voor onbepaalde duur. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 10,2818 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 24 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1069,3072 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 35 jaar oud; °21.06.1975 of °07.11.1975) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988).

Betrokkene legt ook een attest van werkbereidheid en loonfiches uit het verleden voor, echter dit kan niet in betrokkene's voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 14.01.2005 in België verblijft, Nederlandse les en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, de beste contacten zou onderhouden met de Belgische gemeenschap, getuigenverklaringen voorlegt, de bedoeling zou hebben zich te integreren, nooit problemen zou hebben ondervonden van anderen en er ook nooit zou hebben gemaakt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene beweert dat er politieke problemen zouden zijn in zijn land van herkomst en dat hij vreest voor zijn veiligheid en integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn veiligheid en integriteit en dat er politieke problemen zouden zijn in zijn land van herkomst volstaat niet om als grond tot regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dienen we op te merken dat betrokkene zelf toegeeft dat zijn vrouw en kinderen in Nepal verblijven.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 14.01.2005 een asielaanvraag in. Op 05.03.2007 besliste de VBC tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, hem ter kennis gebracht op 20.03.2007. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad van State, alwaar het beroep niet toelaatbaar werd verklaard op 23.04.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene diende op 14.01.2005 een asielaanvraag in. Op 05.03.2007 besliste de VBC tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, hem ter kennis gebracht op 20.03.2007.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 18.02.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "het behoorlijk bestuur de zorgvuldigheidsplicht van de overheid en het evenredigheidsbeginsel".

Verzoeker betoogt als volgt:

"1. De zorgvuldigheidsplicht

DVZ had aan verzoeker minstens nog kunnen vragen of hij toch nog een arbeidscontract zou kunnen voorleggen dat voldoet aan de wettelijke normen;

DVZ had dit zeker kunnen doen in de huidige crisistijd;

Als goede huisvader was dit een minimumplicht geweest voor de overheid.

2. Het behoorlijk bestuur

De overheid dient in dienst te staan van de gemeenschap.

Derhalve was het ook gepast geweest dat de overheid de rechtsonderhorige behulpzaam was geweest en aan verzoeker toch gevraagd had of er geen mogelijkheid was toch een arbeidscontract voor te leggen dat aan de voorwaarden voldeed.

In feiten doet men dit ook bij rechtsonderhorigen die een contract voorleggen dat voldoet doch men vraagt ook nog een bevestiging hiervan door het vragen van een arbeidskaart.

3. Het evenredigheidsprincipe

Door de genomen beslissing dient verzoeker het land te verlaten en bekomt hij geen verblijfstitel wat een diepgaande beslissing is in het leven van verzoeker ;

Verzoeker had de intentie om in België te verblijven wat blijkt uit zijn regularisatie aanvraag.

Men had tot een positieve beslissing kunnen komen wanneer men aan verzoeker de vraag had gesteld voor een aangepast arbeidscontract.

Men had de negatieve beslissing kunnen vermijden.

De negatieve beslissing is dan ook niet in verhouding met de mogelijkheden van verzoeker die men minstens een kans had moeten geven om een aangepast arbeidscontract voor te leggen."

2.2. In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn middel zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

2.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortspruit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cfr. RvS 4 juli 2002, nr. 108 862).

Waar verzoeker de schending opwerpt van het beginsel van behoorlijk bestuur, blijkt uit zijn uiteenzetting ter ondersteuning van dit onderdeel van het middel dat hij andermaal doelt op de schending van de zorgvuldigheidsplicht. De exceptie van onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota wordt dan ook verworpen.

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In de aanhef van de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *"instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet"* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.6. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be).

2.7. De bestreden beslissing stelt: *“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene is echter pas in België sedert 14.01.2005, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.*

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 12.12.2009 voor onbepaalde duur. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 10,2818 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 24 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1069,3072 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 35 jaar oud; 21.06.1975 of 07.11.1975) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988).

Betrokkene legt ook een attest van werkbereidheid en loonfiches uit het verleden voor, echter dit kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.”

2.8. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat hij pas in België is sedert 14 januari 2005 en zich derhalve niet kan beroepen op het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt verder vast dat verzoeker de beoordeling van de door hem overgelegde stukken door de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing met betrekking tot de toepassing van criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 ook niet betwist.

2.9. Het kernpunt van verzoekers betoog is dat de Dienst Vreemdelingenzaken minstens had kunnen vragen of hij toch nog een arbeidscontract zou kunnen voorleggen dat voldoet aan de wettelijke normen en dat hem tevens minstens de kans had moeten gegeven worden om een aangepast arbeidscontract voor te leggen. Dienaangaande komt het de Raad voor dat een aanvrager van een gunstmaatregel, namelijk het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zelf zorgvuldig dient te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag met het oog op het verkrijgen van een *“diepgaande beslissing”* en er zorg voor dient te dragen dat zijn aanvraag vergezeld gaat van de vereiste stukken. Van de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan tevens verwacht worden dat hij zelf contact opneemt met de verwerende partij met het oog op het indienen van bijkomende stukken.

2.10. Door te poneren dat hij de intentie had om in België te verblijven en de hypothetische stelling te lanceren dat *“men tot een positieve beslissing (had) kunnen komen wanneer men verzoeker de vraag had gesteld voor een aangepast arbeidscontract”*, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing de in het middel opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

2.11. Waar verzoeker nog onder het kopje *“in feite”* verwijst naar een arbeidsovereenkomst gevoegd bij zijn verzoekschrift, dient de Raad op te merken dat deze arbeidsovereenkomst, die niet gedateerd werd, blijkens het administratief dossier niet werd overgemaakt voordat de verwerende partij de bestreden beslissing trof, minstens toont verzoeker dit niet aan. De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die hem niet ter kennis stonden op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof. De Raad kan als annulatierechter de wettigheid van een beslissing niet gaan beoordelen aan de hand van stukken die dateren van na de bestreden beslissing en voor het eerst aan het verzoekschrift worden toegevoegd.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA